

บทนำ

ถ้าหากอายุครบยี่สิบห้าปีเมื่อไร ต้องรีบหาคนมาเป็นแฟนด่วน ๆ ไม่อย่างนั้นจะใช้เวทมนตร์ไม่ได้ไปชั่วชีวิต แล้วทำไมห่วยต้องไปออกที่เจ้านายจอมโหดอย่างคุณสามภพด้วยเล่า

“ซิดซ่ายน้อยพี ซิดซ่ายน้อย!”

“ซิดขวาหน้อยพี ๆ ขยับให้คนเข้ามาใหม่ด้วย”

เออเว้ย สรูปจะให้ซิดซ่ายหรือขวากันแน่...ไฉ่เราก็กไม่ได้แยกร่างเป็นเสียด้วยสิ

พลัก!

“ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรครับ...”

มีोन้อยลูบแขนที่ถูกชนบ่อย ๆ อดที่จะบ่นงุบงิบภายในใจไม่ได้

‘รู้งี้ก็ไม่ควรจะไปทำงานก็ดี’

แน่นอนว่าประโยคที่กล่าวมาข้างต้น ถ้าเกิดบ่นลอย ๆ ด้วย

เสียงที่ดังก็คงไม่วายโดนมองด้วยสายตาแปลกประหลาดแหง ๆ
 ดั่งนั้นเป็ยกปุ่นจึงทำตัวให้ลีบเล็กมากที่สุด รับประทานเป็นมนุษย์ออฟฟิศ
 ที่ขึ้นรถเมล์ไปทำงาน ‘บ้าง’ เป็นบางครั้ง

ง่วงนอนจัง ร้านกาแฟรตเซ็นวันนี้จะเปิดหรือเปล่านะ

ว่าแล้วก็ขออารัมภบทสักหน่อย คนที่กำลังยึดตัวเองอยู่ใน
 รถเมล์นั้นคือเป็ยกปุ่น นายปุ่นธนัช มนตราสถิต มีอาชีพเป็น
 พนักงานบริษัท นั่งทำงานหน้าคอมพิวเตอร์ตั้งแต่แปดโมงจนถึงสี่โมงเย็น
 เป็นสิ่งมีชีวิตตัวประกอบเกรดซีที่ไม่อยากมีเรื่องกับมนุษย์ทุกคน
 บนโลก

เป็ยกปุ่นกลัวมนุษย์...เพราะคุณแม่เอาแต่พูดว่าพวกมนุษย์
 น่ากลัวกว่าปีศาจอีก และเขาก็คิดว่าจริงนั่นละ มนุษย์น่าจะกลัวจะ
 ตายไป เอะอะก็หาเรื่องกัน ไม่ดีวันพินทางก็ฆ่าอย่างเลือดเย็น ออก
 ขาวในหนังสือพิมพ์หรือไม่กี่ทีวีทุกวันจนดูเป็นเรื่องปกติ

ดวงตาคู่สวยมองคนบนรถเมล์ที่เบรกดังเอี้ยด คนที่ยืนแทบ
 หกคะเมนตีลังกา

“อย่าเบียดกันพี ๆ เอ้าใครจะลงป้ายหน้าเตรียมเดินมารอ
 เลย”

คนขึ้นรถเมล์ที่เป็นมนุษย์ก็น่ากลัว กระเป๋าารถเมล์ยิ่งน่ากลัว
 กว่า ยืนกายกรรมเป็ยกปุ่นได้ตั้งแต่เข้ายันเย็น...นี่มันผิดปกติเกิน
 มนุษย์มนาแล้ว เป็ยกปุ่นคนนี้ขอพินธงด้วยเลยเอ้า!

ครั้นเมื่อเห็นว่าถึงเวลาต้องลงจากรถเมล์แล้วเป็ยกปุ่นจึง
 ทำตัวให้ลีบแบนกว่าเดิม ค่อย ๆ แทรกฝูงชนเพื่อลงป้ายใกล้กับที่
 ทำงานของตน มือซ้ายยกขึ้นเพื่อดูนาฬิกา เมื่อเห็นว่าตัวเองยังเหลือ
 เวลาอีกมากพอสมควรก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

ท่อนขาเพ็ริวก้าวผ่านพุดพาทที่แดกระแหง ร้านกาแฟรตเซ็น
 หนาแน่นไปด้วยมนุษย์ออฟฟิศที่ต่อแถวกันยาวเหยียด ช่วยการันตี
 ได้ว่าคุณลุงเจ้าของร้านคงจะชงอร่อยขั้นเทพ

เป็ยกปุ่นอยากลองชิมกาแฟ แต่ก็กลัวว่าเขาอาจจะเข้างาน
สายได้ ดังนั้นคงต้องตัดสินใจดีกว่า

“จริงด้วย เดี่ยวสั่งกาแฟจากมนตร์มนตราก็ได้นี่”

มีोन้อยทุบกำปั้นลงบนฝ่ามือ ร้องอ้อออกมาด้วยน้ำเสียง
ตื่นเต้น แล้วเดินตัวปลิวมาจนถึงตึกบริษัทขนาดใหญ่ ก่อนที่จะก้าว
เข้าไปด้านในด้วยท่าทางระแวดระวัง

หวังว่าวันนี้คงจะไม่พบเจออะไรที่ทำให้เลือดลมสูบฉีดนะ

“อ้าวคุณภพ! สวัสดีครับ”

ทันใดนั้นเองที่เป็ยกปุ่นต้องเบรคตัวเองดังเอี้ยด ชะงักกึก
เพราะคำพูดของเพื่อนพนักงานด้วยกัน

บ้าน่า วันนี้คงไม่ได้มาพร้อมกันหรอกมั้ง อุตส่าห์สวมเสื้อ
สีมงคลมาแล้วนี่นา สีเสริมดวงเรื่องความรักเลยนะเฮ้ย

ดวงตากลมโตจ้องมองเสื้อเชิ้ตสีขาวด้วยท่าทางตื่นตระหนก
ค่อย ๆ หันหลังอย่างระมัดระวัง

“สวัสดีครับคุณชัย”

เสียงนิ่ง ๆ แบบนี้ หน้าตาดู ๆ แบบนี้

“ทานข้าวหรือยังครับ”

“ผมทานเรียบร้อยแล้วครับ”

นั่นมันเจ้านายของเป็ยกปุ่นนี่...

ทันทีที่ได้ยินเสียงของสามภพ เป็ยกปุ่นก็เฟลอท้องคาถาอะไร
สักอย่างออกมาด้วยเสียงสั้นเครือ

“อ้าว อยู่ ๆ ก็มินกบินว่อนหน้าบริษัทของเราอีกแล้ว”

เหล่าพนักงานทั้งหลายต่างอ้าปากค้าง จ้องมองนกพิราบที่
กรูเข้ามาเกาะบนเสาไฟด้วยท่าทางตกตะลึง

“แปลกจริง ๆ พวกมันจะรอคุณภพหน้าบริษัทตลอดเลย นี่
ไม่ได้เลี้ยงไว้ที่บ้านใช่ไหม”

“ผมไม่ชอบเลี้ยงสัตว์ครับ”

เอ่อ...ขอโทษครับ ไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ นะนั่น
 ว่าแล้วเจ้าเปี้ยกปูนก็ทำตัวให้สับสนแทบติดผนัง ค่อย ๆ
 กระเถิบออกห่างจากวงสนทนาของเหล่าพนักงานอย่างเงิบ ๆ
 “หรือว่าจะป็นสัญญาณอะไรบางอย่าง เรื่องเหนือธรรมชาติ
 อะไรพวกนั้น”

“เรื่องแบบนั้นมีจริงด้วยเหรอครับ”

ว่าไปนั่น...พอมดมึงจริงนะครับคุณภพ

และใช่ เปี้ยกปูนนะเป็นพอมด...พอมดที่ใช้เวทมนตร์ได้ล้าน
 เปอร์เซนต์ ต้นตำรับพอมดที่สืบทอดเชื้อสายมาจากบิดาและมารดา
 เขานั้นมีเวทมนตร์มาตั้งแต่เกิด พอสามขวบก็ได้จับไม้คทาทำอนช้อน
 กินข้าวเสียอีก และก็จะป็นไปยันตายนั่นละ

ทว่าชายหนุ่มเป็นพอมดที่ค่อนข้างกลัวพวกมนุษย์ เพราะ
 มนุษย์ป็นสิ่งมีชีวิตที่แสนเจ้าเล่ห์

ส่วนสามภพ เปี้ยกปูนยกให้เป็นสิ่งมีชีวิตที่น่ากลัวกว่าพวก
 มนุษย์อีกชั้นหนึ่ง

เปี้ยกปูนชอบคนที่ค่อนข้างใจดี ขณะที่คุณภพไม่ค่อยยิ้ม ใน
 สายตาของเปี้ยกปูน คุณภพมีบุคลิกเหมือนพวกผู้ร้ายในหนังโรคจิต
 ึ่ง ๆ และมักจะเด็ดขาดอยู่เสมอ เลยได้รับความไว้วางใจจากผู้หลัก
 ผู้ใหญ่ในบริษัท

บางทีในกระเป๋าทำงานทรงสี่เหลี่ยมอาจจะเต็มไปด้วยปืน
 และมีดพกก็ได้ ใครจะไปรู้ล่ะ...

ดังนั้นการรักษาเนื้อรักษาตัวจึงน่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด เปี้ยกปูน
 ยังคงเ็นจอยกับชีวิตทุกวันนี้ ดังนั้นสามภพและเปี้ยกปูนจึงไม่ค่อย
 ได้พูดคุยกันบ่อยนัก บางครั้งสามภพเอ่ยปากทักทายอย่างเช่นสวัสดิ
 ครับ เปี้ยกปูนกลับผงกศีรษะรับคำอย่างเร่งรีบ ก่อนจะติดสปีดเกียร์
 หมาวิ่งหนีไปเข้าห้องน้ำด้วยเหตุผลง่ ๆ อย่างเช่นปวดท้องหนัก
 อย่งไรซึ่งสาเหตุ

วันนี้ก็เช่นกัน ดวงตากลมโตจ้องมองสามภพและเหล่าพนักงาน
ที่รุ่มล่อมเขาอยู่ด้วยท่าทางสงสัยเต็มแก่

ทำไมถึงไม่มีใครกลัวคุณภพเลยนะ ทั้ง ๆ ที่น่ากลัวขนาดนั้น
แท้ ๆ

ริมฝีปากสีสดบนมุบมิบ จ้องมองประตูลิฟต์ที่ค่อย ๆ ปิดอย่าง
ช้า ๆ

ทว่าทันใดนั้นเอง จู่ ๆ สามภพก็เงยหน้าขึ้นมองเป็ยกปุ่นที่
กำลังยืนอยู่ในลิฟต์ที่กำลังจะปิด

ทันทีที่พวกเขาสบตากัน ใบหน้าของเป็ยกปุ่นก็พลันซีดเผือด
หัวใจดวงน้อยเต้นตึกตัก พานจะเป็นลมขึ้นมาดื้อ ๆ

ถ้าตาไม่ฝ้า ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะยิ้มให้เป็ยกปุ่นด้วยนี้

“นกมาเพิ่มอีกแล้วคุณภพ! สงสัยต้องเรียกเทศบาลมาไล่แล้ว
ละ ถ้าอีเรียรอดเต็มบันไดคงแยเลย”

“นั่นสิครับ”

ขอโทษพี่ ๆ พนักงานบริษัททุกคนด้วยนะครับ ก็เป็ยกปุ่น
คนนี้ไม่รู้ว่าจะทำอะไรยังไงนี่นา...

**“โห โลกมนุษย์นี้สุดยอดจริง ๆ นะ ทำยังไงให้เจ้ากล่อง
สี่เหลี่ยมมีกาแฟพุ่งออกมาได้กันล่ะเนี่ย”**

ดวงตาของเป็ยกปุ่นจ้องมองตู้ซงเครื่องดื่มอัตโนมัติของ
บริษัทอย่างตื่นเต็น ยิ่งเห็นว่าสามารถเพิ่มน้ำตาลกับครีมเทียมได้
ก็ยิ่งส่งเสียงออกมา

“ไอ้ มีซงน้ำตาลออกมามีด้วย”

เพราะว่าวันนี้เป็นวันแรกที่บริษัทยกตู้กดเครื่องดื่มมา
ตั้ง พนักงานจากแผนกต่าง ๆ จึงออกมาต่อแถวกันอย่างคับคั่ง
ชะรอยว่าจะเป็ยพวกเห่อของใหม่ตั้งแต่ฝ่ายบริหารจนถึงพนักงาน
ตึกต้อย

“พีพิณชิมลาเต้ของตู้เต่ากรรเชียงยังพี”

“ทำลาเต้ได้ด้วยหรอ”

“ทำได้ยันชาเขียว บอกเลยว่าโคตรเด็ด”

“ว่าแต่ใครคิดมาให้เนี่ย”

“เป็นลูกค้าคุณภพนั่นละ แกเอ็นดูถึงขั้นยกสวัสดิการดี ๆ มาให้ที่บริษัท เห็นว่าที่หน้าห้องทำงานของคุณภพก็มีอยู่อีกตู้หนึ่งด้วย”

พนักงานพูดคุยเรื่องตู้กดเครื่องดื่มสนุกสนานตามประสาคนห่อของใหม่ ส่วนเปียกปูน...อย่าเรียกว่าห่อเลย ต้องเรียกว่าประทับใจถึงขั้นถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึก ทำไมโลกมนุษย์ถึงมีแต่สิ่งที่น่าตกใจกันนะ หัวใจพอมดแทบวายแน่ะ

กาแฟของเปียกปูนดูจิตสนิทไปเลย มนุษย์สุดยอด คนคิดค้นตู้กดเครื่องดื่มก็สุดยอด พอมดขอยกจกออกคารวะ!

เปียกปูนถอนหายใจออกมาด้วยความอับอายกาแฟพอมดก่อนจะวิ่งไปยังห้องน้ำชายด้วยความเร่งรีบ มีोन้อยรีบเปิดประตูห้องน้ำห้องสุดท้าย ภายในห้องนั้นมีหน้าต่างขนาดใหญ่ที่สามารถเปิดรับลมได้ ดวงตาของพอมดน้อยมองนกสูทตัวใหญ่ที่บัดนี้ยืนเกาะขอบหน้าต่างพร้อมกับคาบถุงกระดาษสีม่วงอ่อนเอาไว้

‘ลาเต้เย็นจากมนตร์มนตรา’

“ขอโทษที่มาช้านะ”

เปียกปูนก้มศีรษะขอโทษปลก ๆ ทันทีที่ติดนิ้วดั่งเปาะ แก้วกาแฟในถุงกระดาษก็เข้ามาอยู่ในมือของเจ้าตัวทันที นกสูทตัวสีขาวพยักหน้าแล้วบินถลาไปเสิร์ฟกาแฟให้แก่ลูกค้ารายอื่นที่ใช้ชีวิตปะปนกับผู้คนในโลกมนุษย์ต่อไป

มีोन้อยเทกาแฟลงกระตักน้ำส่วนตัว ก่อนจะโยนแก้วและถุงลงถังขยะ เท่านั้นที่ปกปิดว่าเป็นกาแฟจากร้านมนตร์มนตราได้แล้ว

เมื่อออกจากห้องน้ำก็พบว่าคนที่เข้าคิวต่อแถวกดเครื่องดื่ม ดูบางตาลงไปมากโข แต่ถึงจะอยากลองชิมมากแค่ไหนก็ต้องอดใจเอาไว้ก่อน ขึ้นซัดกาแฟสองแก้วมีหวังตาค้าง ปั้งปั้งวิ่งรอบบ้าน ทั้งคืนแหง ๆ

ดวงตากลมโตแอบเหล่ไม้กวาดประจำตัวที่บัดนี้นอนนิ่งปะปนอยู่กับไม้กวาดแม่บ้าน หมายถึงเอาไว้ในใจแล้วว่าอย่างไรวันนี้ต้องซิกกลับให้ได้ ใ้ออยากไปเจอความตื่นเต้นบนรถเมล์ก็อยากอยู่ แต่เย็นวันนี้เปียกปูนคนนี้ขอใช้บริการฟาสต์แทรเวลก่อนก็แล้วกัน

ที่โต๊ะทำงานของเปียกปูนวันนี้ก็เต็มไปด้วยชนมมนเมยเช่นเคย เห็นแบบนี้เจ้าตัวนั้นฮอตในบริษัทอยู่พอสมควร พี่ ๆ หลายคนในแผนกมักจะบอกว่าเปียกปูนนะไม่ได้เป็นพวกประเภทฮอตจนสาวร้องกรี๊ด แต่เป็นพวกที่ผู้ใหญ่หลายคนหน้ามีดยอมเปย์ ว่ากันว่าแค่เห็นเปียกปูนอมยิ้มก็ขนมแก้มตุ่ย ทุกคนในแผนกก็พากันซัพหัวตา มีแรงปั่นงานไฟลุกต่อเพราะรอยยิ้มของเปียกปูนนี่ละ

“สวัสดิ์ครับพี่ ๆ”

หลังจากวางกาแฟบนโต๊ะเปียกปูนก็เอ่ยปากทักทายทุกคนอย่างนอบน้อม เริ่มจากพี่เอโต๊ะข้าง ๆ ที่หอบเอาคุกกี้มาให้ ไปจนถึงพี่เจย์ทีมทดสอบที่แวะเอาเบเกอรี่มาฝากอย่างสม่ำเสมอ

“วันนี้ลองกาแฟดูหรือยังคะน้องปูน”

“วันนี้ปูนสั่งกาแฟสดเย็นครับ อดลองเลย”

เปียกปูนตอบอีกฝ่ายพร้อมกับแอบเอานิ้วไขว้กันไว้ด้านหลังแบบที่พวกมนุษย์มักจะทำเวลาที่ต้องโกหก

“น่าเสียดายจัง”

“วันพรุ่งนี้ปูนจะลองชิมดูนะครับ”

เอาน่า จะให้บอกว่ซื้อกาแฟจากร้านที่นกฮูกซงได้ยังไงกันล่ะ ขึ้นบอกลงไปแบบนี้คงไม่วายโดนมองแรงใส่แหง ๆ

เพราะรู้สึกผิดที่ต้องโกหกคำโต เมื่อนั่งลงที่โต๊ะแล้วเปียกปูน

จึงลงโทษตัวเองด้วยการยังไม่แกะขนมของพีเอมากินเป็นเวลาสอง ชั่วโมง

“ว่าแต่น้องปุ่นจ๋า”

“ครับ?”

“เมื่อไหร่จะถึงคิวดูดวงพีน้า”

“ไอ้ะ จริงด้วยสิ ถ้าเดือนหน้าก็พอจะว่างอยู่นะครับ”

และใช่ เปียกปุ่นเป็นพอมดที่เป็นหมอดูด้วยอีกที ชื่อเสียงค่อนข้างขจรไกลอยู่ไม่น้อย แรก ๆ ที่เริ่มก็ดูกันในหมู่พนักงานบริษัท จนกระทั่งมีพี่คนหนึ่งช่วยเปิดเพจดูดวงให้นี้แหละ... จากยอดโลกก็หลักสิบก็เพิ่มเป็นหลักหมื่น และเพิ่งจะเหยียบหลักแสนเมื่อปลายปีที่ผ่านมาแบบง ๆ

ไอ้เขาก็ไม่ได้ใช้ทักษะอะไรมากนักหรอก ดูเรื่องพื้นฐานง่าย ๆ อาศัยเปิดตำราจากหนังสือพอมดสายขาว แม่นบ้างไม่แม่นบ้างตามประสาพอมดมือใหม่ แต่ที่มันดังก็เพราะเหล่าพี่สาวที่เอาไปโฆษณาด้วยแอนเนอริจี้เต็มร้อยนี้แหละ

“ถ้ามันลงชื่อจงดิวให้พี่หน่อยนะ”

“ฮะแอม้ หนุ่มสาวโตะนั่นเมื่อไหร่จะเริ่มทำงานครับ”

“ขอโทษครับ”

“ขอโทษทำไมครับ คนที่ชวนปุ่นคุยสิต้องขอโทษ”

“จริงคะ พี่ผิดเอง น้องปุ่นไม่ต้องขอโทษหรอกคะ”

“เออ...ครับ”

ว่าแต่ทำไมเขาถึงได้รับความรักมากมายขนาดนี้กันนะ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้เสกคาถาอะไรเลยแท้ ๆ

“เฮ้อ กว่าทำงานเสร็จ เล่นเอาปวดหลังแทบแย่”

เป็นพอมดใครว่าสบายกัน นั่งหลังขดหลังแข็งทำไอทีตั้งแต่ห้าโมงจนถึงสามทุ่มครึ่ง ไฟในบริษัทปิดไปแล้วเกือบทุกแผนก มี

แค่แผนกของเปี้ยกปุ่นนี้แหละที่ยังเปิดอยู่สองสามดวง

...แต่ที่เขายอมอยู่ทำงานล่วงเวลาก็เพราะมันสะดวกเวลาเดินทางกลับบ้านนี้แหละ

เปี้ยกปุ่นยิ้มกริ่ม เก็บของเข้ากระเป๋าอย่างสบายอารมณ์ โดยไม่ลืมหิบบนมที่พี่ ๆ ทั้งหลายให้มาใส่กระเป๋ากลับบ้านไปด้วย ไม่อย่างนั้นทุกคนคงจะน้อยใจแย่

ไม่วาดเซอร์อะ ๆ วางอยู่ในตู้อย่างสงบ แต่ในที่สุดมันก็ได้ทำหน้าที่หลังจากที่หลับเป็นเวลานาน

“ปะ กลับบ้านกัน”

ด้านหลังมีกระเป๋าสะพาย ส่วนมือขวาก็ถือไม่วาด เปี้ยกปุ่นในเวลานี้กำลังฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีขณะเดินขึ้นบันไดไปยังชั้นตาดฟ้าของบริษัท

ทันทีที่ประตูถูกเปิดออกกลิ่นบุหรี่ปริศเข้ามาเข้าจุมูกรุ่น เปี้ยกปุ่นจามออกมา ก่อนจะหันซ้ายหันขวาเพื่อดูว่ายังมีมนุษย์หลงเหลืออยู่แถวนี้บ้างหรือเปล่า

สามทุ่มกว่า่มันไม่ควรจะมีใครอยู่ที่นี่สิ...แปลกจริง ๆ

“คุณปุ่นนนซ์ มาทำอะไรที่ตาดฟ้าตอมสามทุ่มครับ”

อยู่ ๆ เปี้ยกปุ่นก็ได้ยินเสียงใครบางคนเอ่ยถามท่ามกลางความมืด ทำเอาขนคอตั้งชัน มือที่กำด้ามไม่วาดสั่นระริก

“ไม่วาด?”

“ครับ...”

ดวงตากลมโตเฟ่งมองบุคคลที่ยืนอยู่บริเวณราวจับ ใบบนหัวไหล่เหล่านี้วันนี้ไร้ซึ่งรอยยิ้มอย่างเช่นทุกครั้ง มือคิบบุหรี่เอาไว้

แล้วทำไมคุณภพต้องขึ้นมาสูบบุหรี่ตอมนี้ด้วยเล่า!

ลำพังแค่ขึ้นมาตาดฟ้ายามวิกาลก็ว่าแปลกแล้ว นี่ยังมีไม่วาดอันเบ้อเร่ออีก

“เอาไม่วาดมาทำอะไรเหอะครับ”

ตาย ๆ ๆ เจ้าปุ่น งานนี้จะรอดหรือจะร่วงกันนะ
 นาทีนี้ไม่ว่าคาถาไหนก็นึกไม่ออกแล้ว เปียกปุ่นกำลังตระหนก
 กับสีหน้าของสามภพที่มองตนเงียบ ๆ ขนก็ลุกชูชันไม่หยุด

“หรือว่าโดนแก้ง?”

“ไม่ใช่แบบนี้แหละครับ!”

มือน้อยกระชับไม้กวาดคู่กายเอาไว้แน่น ก่อนจะเอ่ยปากตอบ
 กลับด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

“ผมขึ้นมาทำความสะอาดด้านนี้นะครับ”

“เวลาสามทุ่มกว่า?”

“เวลาไหนก็ทำได้แหละครับ คุณป้าแม่บ้านยังตื่นมาทำงานตอน
 หกโมงเช้าได้เลย”

“เงินเหรอครับ”

น่าแปลกที่ในวันนี้เปียกปุ่นต่อปากต่อคำกับอีกฝ่ายได้
 อย่างจะฉาน ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเจ้าตัวกำลังกลัวความแตกด้วยหรือ
 เปล่า

ดวงตาสีดำสนิทเพ่งมองเปียกปุ่นที่ยังคงยืนกำด้ามไม้กวาด
 เอาไว้แน่น หันหน้าไปอีกทางก่อนจะเอ่ยเบา ๆ

“จะกวาดก็รีบกวาดสิครับ”

“ครับ? แล้วคุณภพไม่กลับบ้านเหรอครับ...”

“ยังไม่กลับครับ”

สามภพขยับหูหรือในมือกับกล่องเหล็กสีดำสนิทซึ่งเป็นที่เขี่ยบุหรื
 แบบพกพา ก่อนจะทิ้งกันบุหรืที่ดับสนิทแล้วลงดังขบะ

“ปกติคุณปุ่นนอนชกกลับบ้านยังงั๊เหรอครับ”

“เอ่อ...ปกติก็รอตเมลล์ครับ แต่ถ้ากลับดึกก็คงนั่งแท็กซี่”

เปียกปุ่นตอบอีกฝ่ายด้วยเสียงนอนน้อม มือขวากำด้าม
 ไม้กวาดเอาไว้แน่น ส่วนมือซ้ายแอบเอานิ้วไขว้กันเพื่อแก้เคล็ดที่
 ตนเองโกหก

“รถเมล์หมดแล้วครับ”

“ครับ...”

“รีบกวาดครับ เดี่ยวผมขับรถไปส่งที่บ้าน”

“เข้าใจแล้วครับ...เอ๊ะ ไปส่งที่บ้าน!”

“นั่งแท็กซี่ตอนสามทุ่มอันตรายครับ”

สามภพยืนย่นคำพูดของตัวเองด้วยน้ำเสียงจริงจัง เก็บที่เขี่ยบุหรี่เข้ากระเป๋าทางเกงเรียบร้อยก็หยิบสูทที่ตัวเองพาดไว้บนราวขึ้นมาถือ

“ผมจะลงไปเก็บของก่อน เดี่ยวจะขึ้นมาหาครับ”

“เดี๋ยวก่อนครับคุณภพ”

“มีปัญหาอะไรหรือครับ หรือผมจู้จี้กับคุณมากเกินไป”

“ไม่ใช่แบบนั้น ผมแค่เกรงใจครับ”

เปี้ยกปูนยกมือขึ้นปฏิเสธทันควัน หูตลายกับสถานการณ์ที่น่าตกใจนี้

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ”

สามภพที่ยืนทำหน้าที่ช่างทำมกลางแสงสลัวจากโคมไฟที่ส่องลงมา ดูแล้วช่างน่ากลัวกว่าภูตผีปีศาจที่เปี้ยกปูนได้ประสบพบเจอมาเสียอีก

“เดี๋ยวผมขึ้นมาหาครับ”

“เอ่อ...ก็ได้ครับ”

“อีกอย่าง...ไม่ต้องกวาดมากหรอกครับ ยังไงบนดาดฟ้าก็ต้องมีฝุ่นตลอดอยู่แล้ว”

สามภพลงไปชั้นล่างแล้ว...ทิ้งเปี้ยกปูนเอาไว้กับไม้กวาดคู่ใจ ดวงตาคู่สวยจ้องมองมันด้วยสายตาผิดหวัง

“แล้วทำไมวันนี้ต้องมาเจอเขาที่นี่ด้วยนะ”

ไม้กวาดของเปี้ยกปูนสั้นน้อยๆ ราวกับต้องการการปกป้องประโลม

ว่าแต่นั่งรถของคุณพกลับบ้านนั่นหรือ เปียกปูนคนนี้จะ
โดนฆาตกรรมหรือเปล่านะ...คงจะเป็นคดีใหญ่ในเมืองเวทมนตร์
ด้วยแหละ

1

พ่อมดที่ไม่มีแฟนจะต้อง...

แอร์เย็นมาก...แต่คุณภพที่นั่งอยู่ข้าง ๆ กลับให้ความรู้สึกหนาวเย็นกว่าอีก...นั่นคือสิ่งที่เปียกปุ่นคิดในระหว่างการเดินทางที่แสนจะยาวนานในความรู้สึก มือก็จับเข็มขัดนิรภัยเอาไว้แน่น ตั้งใจว่าหากคุณภพหุบมีดหรือป็นขึ้นมาละก็ เปียกปุ่นคนนี้จะได้รับปลดเข็มขัดนิรภัยออกแล้ววิ่งตาแตกกลับบ้านทันที

ทว่าสุดท้ายมันก็ไม่ได้เป็นอย่างที่คิด รถยนต์ของสามภพแล่นฉิวจนถึงบ้านของเปียกปุ่นโดยสวัสดิภาพ

“บ้านของคุณปุ่นธนัชอยู่แถวนี้ใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ ๆ”

เปียกปุ่นพยักหน้าหงิก ๆ ซี่ไปยังตึกแถวที่บัดนี้ปิดไฟมืดสนิท ดูแล้ววังเวงอย่างบอกไม่ถูก

“บ้านผมอยู่ตรงนั้นครับ”

“ตรงนั้นไม่ได้ร้าง?”

“ไม่ร้างครับ...แค่ไฟเสียเฉย ๆ”

คนน่ารักสายหน้า เงยหน้าตอบอีกฝ่ายทันควัน เรื่องนี้เปียกปุ่น

ไม่ได้โกหกจริง ๆ นะเอ้า

“อันตรายนะเกินไปแล้ว”

“ครับ?”

“มันมีดีเกินไปนะครับ”

“แถวนี้ไม่มีโจรหรอกครับ”

ยืนยันว่าโจรนะไม่มีหรอก มีแต่พี่ ๆ สัมภเวสี...แต่ขึ้นพุดออกไปอีกฝ่ายต้องไม่เชื่อแน่ ๆ

ในสายตาของเปี้ยกปุ่น คุณสามภพ ธนโชคศิริชัย นั้นเป็นคน ที่ทำงานเก่ง ภายใต้อาชีพที่แสนจะเด็ดขาดนั้นแฝงความดูแลเอาใจ อายุก็เพิ่งจะสามสิบกว่า ๆ แต่กลับครองตำแหน่งซีอีโอของบริษัทได้ ถ้าไม่เรียกว่าอภิมหาเก่งก็ไม่ว่าจะเรียกว่ายังไงแล้วครับทุกท่าน

และแน่นอนว่าคนที่ทำงานเก่งมักจะแฝงไปด้วยอุปนิสัย ละเอียตรอบคอบเสมอ เหล่าพนักงานบริษัทจึงมองว่าคุณภพนะ เป็นมนุษย์ที่แสนรู้จู้ ใบบนาก็ไม่ค่อยยิ้มอย่างมนุษย์มนาคนอื่น ซัดเส้นแบ่งความสัมพันธ์กับพนักงานบริษัทเอาไว้อย่างชัดเจน

‘หล่อแต่กินไม่ได้’ นั่นคือฉายาที่เหล่าสาว ๆ ทั้งหลายตั้งให้ ด้วยความเสียดาย

แต่กับเปี้ยกปุ่นนั้นกลับเป็นความกลัวอย่างบอกไม่ถูก เวลาที่ ดูหนังของพวกมนุษย์ ฆาตกรโรคจิตก็มักจะมีบุคลิกเจียบ ๆ เสมอ จึงทำให้เปี้ยกปุ่นเผลอทีก็ทักเอาเองในใจไปว่าหรือคุณภพจะเป็น แบบนั้นกันนะ แต่พออีกฝ่ายยิ้มให้ก็เผลอหัวใจเต้นแรงไปชั่วขณะ

ก็คุณภพนะเวลายิ้มดูดีจะตายไปนี่ ถึงแม้ว่าเวลานั้นนี่ ๆ จะ น่ากลัวก็เถอะ

รถยนต์คันสีดำค่อย ๆ เคลื่อนตัวช้าลง จนในที่สุดมันก็จอด นิ่งอยู่กับที่

“ขอบคุณครับ”

เปี้ยกปุ่นยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม เทรียมลงจากรถ

เพื่อเข้าบ้าน แต่กลับมีบางอย่างรั้งเอาไว้อยู่

“เอ๊ะ...”

เหนือสุดขึ้นมาตามกรอบหน้าต่างที่ภายในรถเปิดแอร์เย็นฉ่ำ หัวใจดวงน้อยเต้นตึกตักแรงขึ้นเรื่อย ๆ

ทำไมถึงลงรถไม่ได้กันล่ะ...นี่เปียกปูนคนนี่โดนอะไรเข้าแล้ว หรือเปล่า!

“คุณ...”

มีอหนาจับเข้าที่ไหล่ของเปียกปูนดงหมับ ยิ่งทำให้ร่างกาย สะดุ้งโหยง

“ลืมปลดเซฟตี้ครับ”

ได้ยินเสียงดังแกร๊กพร้อมทั้งสายเข็มขัดนิรภัยที่กลับไปอยู่จุด เริ่มต้น หน้าของเปียกปูนแตกดังเพลิง แทบอยากพนมมือกราบแล้ว กลิ้งลงจากรถ ไร่ ก็รถเมล์ไม่มีเข็มขัดนิรภัยนี่นา

“ขอบคุณนะครับ”

คนน่ารักกัมศิระชะปลก ๆ ให้อีกฝ่าย ความอับอายแล่นขึ้นมา บนใบหน้าจนแทบจะกลายเป็นลูกมะเขือเทศแดงแจ้ เอ่ยขอโทษเข้าไปซ้ำมาราวกับว่าตนเองได้ทำความผิดครั้งใหญ่ แล้วรีบลงจากรถ เพื่อให้อีกฝ่ายรีบกลับบ้าน

“เดินทางปลอดภัยนะครับ”

“รีบเข้าบ้านเถอะครับ มันอันตราย”

รถของคุณภาพแล่นออกไปไกลแล้ว...แต่ยังมีพ้อมดตนหนึ่งยี่น ึ่งอยู่กับที่ ตบแก้มของตัวเองแปะ ๆ กลิ่นน้ำหอมของคุณภาพติดตัว มาด้วยเพราะอีกฝ่ายขยับมาปลดเข็มขัดให้

เปียกปูนกะพริบตาปริบ ๆ เหลือบมองเจ้านกฮูกตัวสีขาวที่บิน มาเกาะบนไหล่ เอียงคอมองเจ้านายของตัวเองที่บัดนี้ยังแก้มแดง เป็นผลเซอร์วิสุก

“ไม่มีอะไรหรอก แต่ห้ามเล่าให้คุณแม่ฟังนะ”

“...”

“สัญญา นะ!”

“กลับมาแล้วหรือลูก”

“กลับมาแล้วครับ”

“วันนี้กลับดึกจังเลยน้องปุ่น”

“ปุ่นทำโอทีนะสิ”

“ละครภาคค่ำฉายไปแล้วเพิ่งจะมาเนี่ยนะ เจ้าลูกคนนี่นี่”

“ทำงานดึกจะได้มีเงินเยอะๆ ไรครับบบ”

ดวงตากลมโตมองแม่ของตัวเองที่กำลังนอนเอกเขนกอยู่หน้าทีวีซึ่งฉายละครโทรทัศน์ช่องพอมดแม่มดอยู่

“วันนี้เรื่องอะไรฉายเนี่ย”

“เรื่องบุพเพไสยเวทโง่ลูก ผู้จัดเขาอุตส่าห์ไปติดต่อช่องสามเพื่อขอรีเมกเวอร์ชันแม่มดเลยนะ”

“โธ่ ก็ปุ่นไม่ได้ติดละครสักหน่อย”

เป็ยกปุ่นได้แต่บ่นระปอดกระแปด ถอดรองเท้าแล้วเก็บใส่ตู้ ก่อนที่เจ้านกฮูกคูใจจะบินไปเกาะที่โซฟาเพื่อดูละครต่อ

“เอ๊ะ ทำไมได้กลิ่นแปลกๆ”

ทันใดนั้นเองเป็ยกปุ่นก็ชะงักกึก ลมหายใจขาดห้วงไปชั่วขณะ เพราะคำพูดของแม่

“กลิ่นอะไรอะ ปุ่นไม่ได้ติดรถใครกลับมาเลยนะ จะมิน้ำหอมติดตัวมาได้ยังไงเล่า!”

“แล้วจะเสียงดังทำไมเนี่ย...เดี๋ยวไม่กวาดก็ตื่นหมดหรือ คุณแม่ได้กลิ่นน้ำหอมเฉยๆ อาจจะมาจากจดหมายของพอมดสงขลา ก็ได้เนี่ยคะ”

“เดี๋ยวนี้อ่อนส่งจดหมายเขาต้องพรมน้ำหอมด้วยหรือ...”

“เพื่อผลทางการค้าไงล่ะคะ ผงวิเศษเหม็นจะตายไปลูก พรม

เบอบอริก็ก่อนส่งมาสักหน่อย คุณแม่ว่าเยี่ยมไปเลย”

เอาที่แม่สบายใจเลยก็แล้วกัน...ฝ่ายทางคุณแม่เองก็ไม่ได้เข้าซื้อต่อเพราะไม่ได้สนใจมากนัก มีแต่เปียกปูนนี่ละที่ทำตัวเล็กเล็กตามประสาคนมีชนกติดหลัง รีบวางข้าวของเพื่อไปอาบน้ำอาบท่า

“ว่าแต่กินอะไรมาหรือยังคะ คุณแม่ทำแกงเขียวหวานใบโรตแมรีเอาไว้”

“โอ๊ะ ปูนมีขนมปังจากพี่ๆ ชาวมนุษย์แล้วครับ”

“เฮ้ น้องปูนของคุณแม่เนี่ย...เป็นพอมดที่เสน่ห์แรงจังเลยน้ำไม่ได้แอบเอาขวดน้ำมันกุหลาบไปติดใส่คนที่บริษัทใช้ไหม”

“ไม่เคยทำสักหน่อย”

ริมฝีปากสีสดบนมุมมิบ แล้วหยิบขนมปังชิ้นมาเคี้ยวจนแก้มตุ๋ย

“หมูหย็องโลกมนุษย์สุดยอดดุด”

“กินเสร็จแล้วแปรงฟันด้วยนะน้องปูน”

“ปูนไม่ลืมหรอกครับคุณแม่ อายุยี่สิบห้าแล้วนะ”

“แต่คุณแม่อายุสี่ร้อยกว่าปีนะคะ”

ถ้อยคำตอบได้จากมารดานั้นทำให้เปียกปูนยิ้มแหย รีบกลืนขนมปังลงท้องก่อนจะหนีไปอาบน้ำอย่างเนียนๆ

“ปูนขอตัวไปอาบหน้านอนก่อนนะครับ”

คนนำรภยีนท่องคาถาได้สักพักประตูดวงแหวนห้าแฉกก็ถูกเปิดแสงสีฟ้าสว่างจ้าสาดไปทั่ว ห้องหนึ่งเขียนเอาไว้ว่าเป็นห้องของแม่ ส่วนอีกห้องนั้นมีป้ายแขวนเอาไว้ว่าห้องของเปียกปูน

“ฝันดีนะคะน้องปูน”

ไมรอช้า เปียกปูนรีบวิ่งเข้าไปในห้องส่วนตัวของตนเองทันทีไปก็!

“โอ๊ย!”

ทันใดนั้นเองที่วงแหวนสีฟ้ากลับหายวับ ทิ้งเปียกปูนเอาไว้

กับหนังสือชาวแสนธรรมดา และแน่นอนว่าเสียงขกนั้นดังพอที่จะ
ทำให้นักชูกและแม่ของเขาสะดุ้ง ลูกพรวดขึ้นมาดูอาการกันยกใหญ่
“น้องปุ่น!”

ชูก!

“อูยอูย เจ็บ ๆ”

มีोनน้อยลูปศิริระของตัวเองที่เริ่มปวดแปลบ คิดว่าอีกไม่นาน
คงจะบวมปูดเป็นลูกมะนาวแน่ ๆ

ว่าแต่ทำไมจู้ ๆ เวทมนตร์ถึงหายไปล่ะ เกิดมายี่สิบห้าปียังไม่
เคยเกิดขึ้นเลยแท้ ๆ

“ซุ่มซำมจ้งลูก ทำไมถึงไม่รอให้เวทมนตร์เซตตัวก่อนล่ะ”

ครั้นเมื่อดูแล้วเห็นว่าลูกชายของตัวเองยังดีอยู่ถึงได้เบาใจขึ้น
ทำการรักษาศิริระที่บวมให้เหลือแค่รอยสีแดงจาง ๆ

“เอ...ปุ่นไม่เคยพลาดเลยนะ”

เป็ยกปุ่นงุนงกับตัวเองเข้าไปทุกที ลองทำการเสกวงแหวน
เพื่อเข้าห้องอีกรอบ

“แปลกจ้ง...ทำไมเวทมนตร์ถึงไม่ออกมาล่ะ”

“น้องปุ่นท่องคาถาผิดหรือเปล่าคะ”

ฝ่ายทางคุณแม่เองได้แต่ถอนหายใจออกมาด้วยความปลงตก
ติดนิ้วแค่เพียงหนึ่งครั้ง วงแหวนสีฟ้าก็โผล่ขึ้นมาทันใด

“ปุ่นไม่ใช่พวกความจำสั้นเสียหน่อย เอ...แปลกจริง ๆ นะ”

คนน่ารักส่ายหน้าด้วยความไม่เข้าใจ ทว่าสุดท้ายแล้วก็ทักทัก
ไปว่าคงจะเป็นเพราะเพี้ยนกับงานมากเกินไป

“ปุ่นขอตัวเข้าไปอาบน้ำนอนก่อนนะครับ”

“จ๊ะ รีบเข้านอน คุณแม่ดูแลครบจบ ปรงเวทมนตร์ทำความ
สะอาดบ้านเสร็จก็จะนอนแล้วละ”

ท่อนขาเพรียวก้าวเข้าห้องนอนของตนอย่างช้า ๆ หลังจากที
เข้ามาด้านในแล้วก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

“แปลกชะมัด อยู่ ๆ ก็กลายเป็นคนไม่มีเวทมนตร์ไปซะงั้น
เออะ! พี ๆ หลอดเปิดไฟให้หน่อยครับ”

เงียบฉีกอีกแล้ว...ดวงตากลมโตจ้องมองฝ่ามือตัวเองที่บัดนี้ยังคงไม่มีสัญลักษณ์ขึ้นมาแม้แต่น้อย นาทีนั้นเองที่เขาค้นพบเกี่ยวกับ
สังกรรมบางอย่าง

“เดี๋ยวก่อน ไม่หรอกน่า”

เป็ยกปุ่นเดินไปยังโต๊ะหนังสือ ซึ่งมีหม้อปรุงยาและน้ำมนตร์
รักษาที่ปรุงเอาไว้วางอยู่ จริง ๆ ในวันนี้จะต้องกลายเป็นสีม่วงอ่อน

“เดี๋ยวลี ทำไม่ถึงกลายเป็นน้ำเปล่าไปได้ละ”

ริมฝีปากสีสดเอ๋อตามกับตัวเอง ขยี้ตาก็แล้ว เขามือปิดตาแล้ว
ดึงออกก็แล้ว ทำไม่ถึงไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรเลยละ

“เปิดไฟให้หน่อยครับ”

“...”

“แม่! ปุ่นใช้เวทมนตร์ไม่ได้!”

และในวันนั้นเอง ละครเรื่องบุพเพไสยเวทของคุณแม่ก็ต้อง
ถูกขัดจังหวะอีกครั้ง เหตุเพราะเสียงตะโกนลั่นห้องของลูกชาย
ตัวเอง เดือดร้อนหนักและไม้กวาดอีกสิบอันที่สะดุ้งเหวี่ยง ก่อนจะ
กรูกันเข้าไปดูลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของบ้านนี้กันจ้าละหวั่น...

POONTANAT : พี ๆ ทุกคนครับ

POONTANAT : วันนี้ปุ่นไม่สบาย คิดว่าคงไปทำงานไม่ไหว

POONTANAT : ปุ่นแจ้งพี่มด HR ไว้แล้ว ขอโทษที่ทำให้
ลำบากด้วยนะครับ

ABC : น้องปุ่นนน

ABC : ไม่ต้องคิดมากนะคะ

ABC : กินยาแล้วนอนพักผ่อนน้ำ

ไปกินเดี่ยวเปิดที่หน้าปากซอย : พักผ่อนวัยน้อง

ไปกินเดี่ยวเปิดที่หน้าปากซอย : หายใจ ๆ

เลขเด็ดงวดนี้ 47 : หายใจ ๆ จำ

เลขเด็ดงวดนี้ 47 : รีบกลับมาซะ ป้า ๆ เขาคิดถึง

ABC : ปากกก

ABC : ป้าเป๋ออะไร

ไปกินเดี่ยวเปิดที่หน้าปากซอย : 555

ไปกินเดี่ยวเปิดที่หน้าปากซอย : เรียกได้อยู่ ๆ

Jay : อ้าว น้องปุ่นป่วยหรือ

ABC : ไข้คะพี่เจย์ อดกินขนมเลย

Jay : ไม่เป็นไร หายป่วยเมื่อไหร่พวกเรามาจัดงานเลี้ยงให้
น้องปุ่นกันดีกว่า

ABC : เอาสิ ๆ

ABC : ถ้าน้องปุ่นหายป่วยไปกินเลี้ยงกัน

Samphop Yothapaisankul : คุณเอ รบกวนมาหาผมที่ห้อง
ด้วยครับ

READ 25

ABC : ค่ะ คุณภาพ

และใช้...ทันทีที่รู้ว่าตัวเองใช้เวทมนตร์ไม่ได้ เปียกปุ่นคนนี้ก็
ธาตุไฟเข้าแทรก เป็นไขปวดหัวตัวร้อน นอนซมอยู่บนที่นอน คราง
กระซิก ๆ เหมือนลูกหมาเปียกน้ำ เดือดร้อนแม่แท้ ๆ ของตัวเองที่
ต้องรีบปรุ้งยาเพื่อรักษา เกณฑ์เหล่าไม้กวาดที่ปักผ่นอยู่ให้ออกมา
จากตู้ ใ้อ ๆ ด้วยการปิดกวาดห้องพักให้อย่างชะมัดเขม้น นกฮูก
สีขาวยตัวเบิ้มเกาะอยู่บนหัวเตียง จ้องมองเจ้าเปียกปุ่นที่นอนซมอยู่
ด้วยความสงสาร

ฮูก!

“อะไรกันเนี่ย หรือเราจะเป็นเด็กที่เก็บมาจากถังขยะ”

ริมฝีปากสีสดบนอุบิบอย่างคิดไม่ตก หัวก็ปวดตบ ๆ เพราะ
ตันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อคืน

“น้องปุ่นเพื่อเจ้าใหญ่แล้ว มาทานยาปรุงสมุนไพรของคุณแม่
เร็วค่ะ”

ดูเหมือนว่าคุณแม่ของเขาจะหุติมากกว่าที่คิด เพราะจู่ ๆ คุณ
แม่ मदด้วยสิร้อยปีก็ไหล่ออกมาจากผนัง ในมือมีถ้วยข้าวต้มสมุนไพร
กลิ่นหอมฉุย เจ้าหล่อนถอนหายใจปนเอ็นดูเปียกปอนที่บัดนั้นนอน
ห่มผ้าอยู่บนเตียง คลุมจนถึงคอ น้ำตาคลอเบาเพราะตกใจกับ
สถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

“ถ้าคุณพอรู้ว่าน้องปุ่นตัดพ้อแบบนี้คงน้อยใจแย่ กว่าจะมีลูก
กันได้อายุก็ปาเข้าไปสามร้อยปลาย ๆ”

“ขอโทษครับ”

เปียกปอนลุกขึ้นมา นั่งอย่างเจียมเจียม ในหัวนึกไปถึงบิดาของ
ตัวเองที่ในตอนนี้งำลังทำงานอยู่อีกฝั่งของโลกเวทมนตร์ ป่านนี้คง
จะจามฮัดซิวใหญ่แล้วแน่ ๆ

“ว่าแต่ครั้งนี้คุณพ่อไปนานจังเลย”

“เพราะองค์การนาซามาขอให้ทางฝั่งเวทมนตร์ช่วยคำนวณ
ฤกษ์ปล่อยยานอวกาศนะลูก พ่อ मदประเทศไทยนะเก่งไม่แพ้พ่อ मद
ฝั่งตะวันตกเลยละ”

คุณแม่ของเปียกปอนตอบลูกชายด้วยสีหน้าเจือรอยยิ้ม ก่อน
จะหันไปพยักหน้าให้ไม้กวาดที่ยืนเรียงกันเป็นแถวเพื่อรอรับคำสั่ง
ถัดไป

“พักผ่อนได้จ้ะ”

ถึงจะได้รับคำสั่งแบบนี้ แต่เหล่าไม้กวาดก็ยังยืนยันว่าจะอยู่
ดูแลเปียกปอนอยู่ดี และพากันเข้ามาล้อมรอบเตียงจนคนบนเตียงถึง
กับจามออกมา

“ดูเหมือนว่าพี่ ๆ ไม้กวาดต้องอาบน้ำก่อนนะครับ อาบเสร็จ

แล้วค่อยมาหาเปียกปูนกันนะ”

คนน่ารักกล่าวกับเหล่าไม้กวาดด้วยน้ำเสียงออดอ้อน แล้วมองตามที ๆ ไม้กวาดที่กำลังกระโดดเหิง ๆ เข้าห้องน้ำ จากนั้นก็มีเสียงดนตรีดังขึ้นพร้อมกับเสียงน้ำจากฝักบัวที่เปิดเอง

“ว่าแต่น้องปูน...”

หลังจากที่เหล่าไม้กวาดแยกย้ายกันไปอาบน้ำ ลู่ ๆ มารดาของเขาก็ทำท่าคล้ายว่าจะลำบากใจ ใบหน้าของเจ้าหล่อนฉายแววจริงจังขึ้นมาจนเปียกปูนขนลุกซู่

“เมื่อคืนคุณแม่ไปเปิดตำรามาด้วยค่ะ เกี่ยวกับเรื่องที่เวทมนตร์ของน้องปูนหายตอนอายุสี่สิบห้า เปิดตำราเสร็จแล้วก็ส่งจดหมายนกพิราบไปหาแม่ मदฝั่งขอนแก่นด้วย”

“คุณน้ำพิลี่ยเหรอกครับ”

“น้ำรัมภาจะ น้ำพิลี่ยเขาติดภารกิจเจรจาเส้นทางค้าขายกับท่านพญานาคอยู่”

“เป็นยังไงบ้างครับ ปูนเป็นอะไรมากหรือเปล่า”

“เอ...จะว่าเป็นมากก็ใช่แหละ”

บัดนี้ใบหน้าของเปียกปูนซีดเผือด จ้องมองมารดาของตัวเองด้วยท่าทางสิ้นหวัง มือข้างที่ตักข้าวต้มสมุนไพรรักษากระดูกค้างอยู่อย่างนั้นไม่กล้าตักมันเข้าปากสักที

“ทุกคนคิดว่าน้องปูนน่าจะโดนคำสาปความรักนะ”

“คำสาป...ความรัก?”

ใบหน้าของเปียกปูนเต็มไปด้วยคำถาม เขาทวนคำพูดของคุณแม่ด้วยท่าทางสงสัยเสียเต็มแก่

“ปูนจะโดนคำสาปได้ยังไงกันล่ะ คุณพ่อคุณแม่รักปูนขนาดนี้แท้ ๆ”

“มันไม่ใช่แบบนั้นนะลิ”

คุณแม่ของเปียกปูนถอนหายใจเสียงดังเอือก ก่อนที่จะสบตา

เป็ยกปุ่นด้วยท่าทางจริงจัง

“น้องปุ่นฟังคุณแม่นะคะ ถ้าเราอายุยี่สิบห้าแล้วยังไม่มีแฟน...
คุณแม่คิดว่าน้องปุ่นคงจะใช้เวทมนตร์ไม่ได้ไปตลอดชีวิตแล้วละ”

“อะไรนะ! ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ตลอดชีวิต?”

แน่นอนว่าคำตอบของมารดาค่อนข้างที่จะทำให้เป็ยกปุ่นนั้น
ช็อกสุดขีด ร้องตะโกนออกมาเสียงดังลั่น

“แล้วเรื่องนี้เนี่ย...คุณแม่ว่าน่าจะเกี่ยวกับการที่คุณแม่ไปขอ
ลูกกับเทพฟิ่งฮินดูแน่ๆ”

คุณแม่ของเป็ยกปุ่นกำมือไว้บนตัก ยิ้มเจี๊ยมเจี๊ยมให้ลูกชาย

“ก็ลองมาหลายตำราแล้วไม่เวิร์กนี่นา สุดท้ายคุณแม่กับคุณ
พ่อเลยเก็บกระเป๋าไปมูมโบชะเลย พอขอท่านเสรีก็ดันอธิษฐานไป
ว่า ขอให้ลูกชายได้พบเจอรักไว้ ๗ จะได้ไม่ต้องลำบากเหมือนคุณพ่อ
กับคุณแม่...เพราะฉะนั้นน้องปุ่นต้องรีบหาแฟนให้ได้ก่อนที่ตัวเอง
จะอายุยี่สิบหกนะลูก”

“แต่อีกสามเดือนปุ่นจะอายุยี่สิบหกแล้วนะ...”

“เอ...หรือคุณแม่ควรส่งจดหมายไปที่กระทรวงเวทมนตร์ต่าง
ประเทศเพื่อขอผ่อนผันการแก่นดิ แต่แม่ मदกับพ่อ मदอินเดีย
ช่วงนี้ก็วุ่นๆ เสียด้วยสิ เขากำลังปรึกษากันเรื่องสร้างเทวาลัยเพิ่ม
คุณแม่ว่าน่าจะดำเนินเรื่องได้คงจะกินเวลาเป็นปี”

“เป็นปีเลยหรอครับ...”

“เป็นปีเลยแหละ เพราะฉะนั้นน้องปุ่นลูก”

ใบหน้าของเจ้าหล่อนเต็มไปด้วยความรู้สึกผิด

**“อายุยี่สิบห้าเมื่อไหร่เขาบอกให้หาแฟนด่วนๆ ไม่อย่าง
นั้นจะใช้เวทมนตร์ไม่ได้ตลอดชีวิตนะลูก”**

“ไอ้เขาที่ว่าเนี่ย...มันใครกันล่ะแม่”

“ก็ท่านๆ ที่แม่ไปขอนั้นแหละ อีกอย่าง...”

เป็ยกปุ่นสตามารดาด้วยความขัดเขิน แน่แน่นอนว่าเรื่อง

รสนิยมทางเพศของเขาน่ะผู้เป็นแม่ต้องรู้อย่างแจ่มแจ้ง

“วันเดือนปีเกิดก็ต้องตามนี้ รูปหล่อ ออกผายไหล่ผึ่ง คุณภูมิฐาน”
 ทันทีที่แม่มดสาวติดนิ้วดั่งเปาะ ลู่ๆ ภาพของเปียกปูนที่เคย
 อัปลงเพชบุรีก็ปรากฏขึ้นในอากาศ

“เนียๆ คนนี้เข้าตำราเลย คนที่ยืนข้างน้องปูน”

ตายละหว่า...อยู่ๆ ก็รู้สึกหน้ามืดขึ้นมาแบบไร้สาเหตุ
 แน่นอนว่าคำพูดของคุณแม่กำลังทำให้เปียกปูนชนลุกชู๊ ที่ไป
 ที่ชายหนุ่มในชุดสูทสีดำสนิท ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วย
 ความไม่มั่นใจ

“คุณแม่หมายถึงคนนี้?”

“ก็ใช่ล่ะสิคะ ดูโหวงเฮ้งแล้วผ่านเลยน้ำ”

“เดี๋ยวนั้นมันเจ้านายปูนเอง!”

“คนนี้แหละ! ไปอ่อยยังงี้ก็ได้ให้ติด ไม่งั้นอดขี่ไม้กวาดตลอด
 ชีวิตนะเอ้า”

“คุณแม่!”

ถ้าขี่ไม้กวาดไม่ได้นี่เรื่องใหญ่เลยนะ เรื่องอื่นยังพอว่า แต่หาก
 พี่ๆ ไม้กวาดจะไม่ได้เที่ยวด้วยกันแล้วนี่ บอกเลยว่าเปียกปูนนะทน
 ไม่ได้

“คุณแม่...ปูนต้องจีบเขาจริงๆ เหรอ คุณแม่ไม่คิดว่าคุณภาพ
 เหมือนผู้ร้ายในละครหลังข่าวเหรอครบ”

“เอ...เหมือนเหรอคะ คุณแม่ไม่เห็นจะรู้สึกแบบนั้นเลย”

คุณแม่เปียกปูนขมวดคิ้ว คล้ายกับว่าอยากจะเปิดปากพูด
 อะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายกลับไม่พูดออกมาเสียอย่างนั้น

“แม่คิดว่าเขาเป็นคนดี มาส่งน้องปูนถึงบ้านด้วยนี่นา”

“เขาก็ใจดีครับ...แต่เดี๋ยวก่อนนะ”

ดวงตากลมโตจ้องมองมารดาของตัวเองด้วยท่าทางตกใจ
 อย่างปิดไม่มิด ก็เปียกปูนยังไม่ได้เล่าให้คุณแม่ฟังเลยนี่นา!

คนน่ารักหันหน้าไปทางเจ้านกฮูกสีขาว จ้องอย่างคาดคั้น ครั้นเมื่อเห็นว่านกฮูกน้อยเหงื่อตก หันหน้าหนีไปอีกทางก็ถอนหายใจออกมาด้วยความปลงตก

“อะไรกัน ทั้ง ๆ ที่สัญญาว่าจะไม่บอกแท้ ๆ”

“โมเมสัญญาเอาคนเดียว ฟีนกฮูกไม่นับหรือคะนะคะ”

แม่มดคนสวยลุกขึ้นยืน ก่อนจะพยักหน้าให้แก่เหล่าไม้กวาดที่ยืนสงบบริเวณมุมห้อง เนื้อตัวใสกิ๊งเพราะอาบน้ำธูปู่เรียบร้อย

“ฝากดูแลน้องปูนหน่อยนะคะ คุณแม่ต้องไปดูละครเรื่องบุพเพไสยเวทย์ย้อนหลังก่อน”

ทันทีที่วงแหวนสีฟ้าหายไปจากห้อง เปียกปูนก็หันมองพี่ ๆ ไม้กวาดตาละห้อย

“ปูนอยู่ไม่ได้ถ้าไม่มีพวกพี่ ๆ ดังนั้นปูนจะพยายามจับคุณภาพให้ติดนะครับ”

มีอบางหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเปิดเข้าแอปพลิเคชันชอปปิง ก่อนจะเลือกดูหมวดหนังสือเพื่อเตรียมตัวศึกษาภาคทฤษฎีก่อนปฏิบัติจริงอย่างเร่งด่วน

‘คู่มือการจับผู้ชายอันตราย เล่มที่ 1’

‘เมื่อฉันเคยมีแฟนเป็นคนคุก’

‘ฆาตกรโรคจิตกับมุมมองเกี่ยวกับความรัก’

‘วิธีเอาตัวรอดเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย’

แฮ็อ เปียกปูนก็ได้แต่หวังว่าคุณภาพจะเป็นคนดีอย่างที่คุณแม่ว่าเอาไว้ละ ไม่อย่างนั้นละก็...จากที่จะได้เป็นแฟนเขา จะกลายเป็นได้ไปอยู่ในช่องแช่แข็งแทนนะสิ

2

เมื่อพ่อมดต้องเริ่มหัดมีความรัก

“น้องปุนน”

“หายแล้วหรือ”

“สวัสดิ์ครับ ขอโทษที่ป่วยนะครับ”

“จะขอโทษทำไมกันเล่า มานี่เลย”

เฮ้อ... ดีใจจังที่ทุกคนไม่โกรธ เปียกปุนนยิ้มออกมาด้วยความโล่งอก จากนั่นพี่ ๆ ในแผนกก็กรุกันเข้ามาถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง กองขนมจากเดิมก็มีมากพอสมควรอยู่แล้ว วันนี้ยิ่งเพิ่มมากขึ้นอีกเป็นเท่าตัว

“ดีใจจริง ๆ ที่ปุนนกลับมา”

พี่คนหนึ่งใช้กระดาษทิชชูซับน้ำตาที่หยดตึง ๆ ก่อนที่จะหันไปพยักพเยิดกับเพื่อนพลางยกนิ้วโป้งกูดจ๊อบมาให้

“ใช่ ๆ เมื่อวานปุนนน้อยไม่สบาย คุณภาพก็ดันอารมณ์ไม่ค่อยดีอีก ทำหน้ายักษ์ตั้งแต่เช้าเนอะ”

“เจอคนไหน โหด แถมยังขาดรอยยิ้มน้องปุนนมาหล่อเลี้ยงจิตใจอีก”

“เออ ว่าแต่เมื่อวานเห็นเดินเข้าห้องเสื้อของคุณภาพเป็นแถว

เลยนี่”

หะ...ห้องเชือด!

ทันทีที่ได้ยินคำว่าห้องเชือดเปียกปูนก็พลันหน้าซีดเผือด หัน
ซ้ายหันขวาเพื่อนับจำนวนเพื่อนในแผนกว่ามีใครหายไปบ้าง

“ตายยกตู้อะกูปอกเลย เข้าไปกี่คน ๆ ก็โดนยิงทั้งหมด”

โดนยิงทั้ง!

แก้มสีขาวยที่ปกติมักจะมีสีแดงเรื่อขอบอยู่ทั้งสองข้าง บัดนี้
กลับขาวซีดจนดูคล้ายกับพวกแวมไพร์ในหนังเรื่อง*ทไวไลท์*

“ตายดี เลือกออกปากกันทุกคน แต่เดี๋ยวก่อน...ทำไมปูนหน้า
ซีดจังวะ”

“เปล่าครับ ไม่ได้เป็นไร”

เปียกปูนละล่ำละลักตอบเพื่อนร่วมแผนก ในหัวโพล่ไปถึง
เรื่องโคนันตอนคดีฆาตกรรมในบริษัท มีोन้อยยื่นไปสะกิดแขนพี่เอ
ที่โต๊ะใกล้กันอีก ๆ

“พี่เอ เมื่อวานมีคนตายที่บริษัทเราหรือครับ”

“ฮะ! ว่าไปนั่น ไม่มีนะคะ เราไปเอาข่าวมาจากไหน”

อ้าว แล้วทำไมพี่เอถึงไม่ตั้งใจฟังล่ะ เปียกปูนขมวดคิ้วด้วย
ความเครียดซึ่งพยายามคีปลูกจริงจังท่ามกลางกองชนม

“เมื่อกี้พี่เจนเล่าว่าเมื่อวานมีคนโดนคุณภพเรียกไปเชือดด้วย
ครับ”

“อ้อ ก็นี่ว่าเรื่องอะไร”

ทันทีที่ได้ยินชื่อของสามภพ พี่เอก็หัวเราะออกมาดังลั่น

“ตายสิคะน้องปูน ศพนี่เกลื่อนกตลาดเลย เมื่อวานแกหงุดหงิด
มาจากไหนก็ไม่รู้ บางคนออกจากห้องมาถึงกับร้องไห้ก็มี”

พี่เอ...ทำไมถึงมองว่าเป็นเรื่องปกติล่ะ

เปียกปูนนั่งลงด้วยความสับสน ยกมือกุมขมับพลางนึกถึง
วิธีป้องกันตัวสมัยที่เขารู้มาได้จากท่านชาละวัน

‘ทำนี่จะเข้พาดหางนะลูก’

“มนุษย์เนี่ย น่ากลัวอย่างที่หลาย ๆ คนบอกเอาไว้จริง ๆ ด้วย”

“น้องปุ่นพูดว่าอะไรนะคะ”

“ไม่มีอะไรครับ ว่าแต่พี่เอ...แล้วตอนนี้ศพอยู่ที่ไหนล่ะ”

“ฮะ! หมายถึงคนที่โดนคุณภาพดุนะเหรอคะ”

พี่เอใช้บล็อกรูปปากกาจิ้มคาง ก่อนจะร้องอ้อ

“กลับไปทำงานแล้วละคะ แถมยังต้องทำโอทีสามวันอีก ก็นะ ใครใช้ให้ทำงานลวก ๆ กันล่ะ อีกไม่กี่วันต้องเอาโพรเจกต์ไปเสนอ ลูกค้าแล้วแท้ ๆ”

“เอ๊ะ แล้วที่บอกว่าโดนเชือด...”

“เปรียบเทียบว่าโดนดูจนตายไงคะ”

“อ้อออ แบบนี้เอง”

เปียกปุ่นโล่งใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก ใจเธอก็นึกว่าคุณภาพจะเป็นคนไม่ดีแบบในละครหลังข่าวจริง ๆ

พอมดน้อยพักหน้าหงิก ๆ เมื่อความกังวลที่มีต่อสถานการณ์ลดลงมากโขก็แกะกล่องป๊อปปี้แล้วก็แล้วหยิบเจ้าแท่งขนมปังเคลือบไวต์ช็อกโกแลตขึ้นมาเคี้ยวกร้วม ๆ

สรุปว่าเป็นแค่การเปรียบเทียบนี่เอง แต่มนุษย์นี่น่ากลัวจริง ๆ เลย คำเปรียบเทียบแต่ละอย่างดูโหดร้ายอย่างไรก็ไม่รู้

“น้องปุ่น ทำไมถึงทานข้าวน้อยจัง อาหารไม่อร่อยเหรอคะ”

“เอ๊ะ เปล่านะครับ...”

“หรือเพราะเพิ่งหายไข้กันนะ”

“ไม่ใช่แบบนั้นครับพี่เอ”

“คนเพิ่งหายป่วยยังงี้ก็ต้องกินให้มาก เอาสเต็กพี่ไปชิมไหม”

“หรือน้องปุ่นอยากกินอะไร บอกพี่เจ้าของร้านได้เลยนะ”

ไม่ใช่แบบนั้นหรอก...สิ่งที่ทำให้ปุ่นกระเดือกอาหารไม่ลงเป็น

เพราะคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าต่างหากเล่า...

ว่าแล้วก็ขอย้อนความสักหน่อย ตอนที่เปียกปูนล้มหมอนนอนเสื่อ เหล่าพี่ ๆ ที่บริษัทก็พากันถามไถ่ด้วยความเป็นห่วง และตกลงกันว่า จะพาเปียกปูนไปเลี้ยงข้าวหลังจากที่หายดีแล้ว ดังนั้นหลังเลิกงานวันนี้ทุกคนในแผนกจึงรีบเก็บข้าวของลงกระเป๋า แล้วรีบหาร้านอาหารที่ถูกต้องใจเพื่อไปนั่งชิลหลังจากต้องทำงานหนักติดต่อกันมาหลายวัน

แน่นอนว่าถ้าหากมีแค่พี่ ๆ ในแผนกเปียกปูนก็คงจะไม่เกร็ง-กิเดสกะขนาดนี้หรอก แต่บังเอิญว่าในระหว่างที่กำลังจัดการเรื่องการเดินทางแบ่งผู้โดยสารขึ้นรถ ใครคนหนึ่งก็เอ่ยปากถามทุกคนด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความสงสัย

‘นี่พวกเราสัมผัสคุณภาพหรือเปล่าวะ แก่เป็นหัวหน้าพวกเรานี่’

‘ใช่ ๆ ขวนแล้วบอกว่าฉลองเนื่องในโอกาสเปียกปูนหายป่วยก็แล้วกัน’

เดี๋ยวนะ ๆ ต้องบอกถึงขนาดนั้นเลยหรอ...

‘ถ้าอย่างนั้นทักแซตคุณภาพเร็ว’

หลังจากนั้นเหล่าสาว ๆ ก็ส่งเสียงเจี๊ยวจ๊าวออกมายกใหญ่ ส่งข้อความผ่านไลน์กลุ่มจนโทรศัพท์สั่นครืด ๆ ไม่หยุด

‘คุณภาพบอกจะตามไปต่อนหนึ่งพุ่ม อยากกินอะไรก็สั่งเลยเดี๋ยวก่อนจะให้’

‘โหยยย ถ้าไม่ติดว่าคุณนะ กูจะอ่อยเข้าอ่อยเย็น’

‘พูดอะไรไม่เกรงใจตัวสักนิด เอ้า พวกเราไปกินเถอะ’

ตัดภาพมาที่ตอนนี เหล่าพนักงานในแผนกต่างดื่มเบียร์พูดคุยกันอย่างครื้นเครง ทั้งความประหม่าที่มีต่อหัวหน้าไปจนหมดสิ้น จะมีก็เพียงเปียกปูนนี่ละที่นั่งจ้องอยู่ฝั่งหนึ่งของโต๊ะ ตรงข้ามเป็นสามภพที่กำลังรับประทานอาหารด้วยใบหน้าเรียบเฉย

เหมือนกระดูกข้อต่อจะหลุดออกมาเลย ไมลี น้ำดี กระเพาะ
 ลื่นปี่ของเป็ยกปุ่นตอนนี้น่าจะไปรวมกันอยู่ข้างล่างหมดแล้วละ
 คนน่ารักใช้ช้อนล่อมเหย้าอาหารในจานไปมาด้วยความเกร็ง
 แผนการจับในหัวก็กระเจิงไปเสียหมด ได้แต่ช้อนตามองสภาพ
 รวากับพวกพ้องนระวังนกล้า

ว่าแต่คุณภพเวลาแต่งตั้งไม่เป็นทางการนี้ก็หล่อดีเหมือนกัน
 นะ

ดวงตากลมโตจ้องมองคนในเสื้อเชิ้ตสีดำสนิท แขนเสื้อถูกพับ
 ขึ้นมาจนถึงศอก กระดุมสองเม็ดบนถูกปลดออก ทรงผมที่ปกติ
 ปล่อยก้เซตเข้าทรงเล็กน้อย ข้างจานมีแก้วเปียร์ที่พร่องไปมากกว่า
 ครึ่ง

แต่งหล่อมาเพื่อใครกันละนั้น ถ้าจำไม่ผิดตอนเช้าสวมเสื้อเชิ้ต
 สีขาวนี่นา

ราวกับรู้ทันความคิดของอีกฝ่าย อยู่ๆ สามภพก็ตัวดีสายตา
 มองเป็ยกปุ่น ทำเอาพ้อมदनน้อยต้องหันหนีอย่างเล็กน้อย แก้มค่อยๆ
 กลายเป็นสีแดงที่ถูกจับได้

เขาจะอยากจะชอบคุณตัวเองที่เวทมนตร์ยังไม่กลับมาจริง ๆ
 ซีนเปลอเสกนกเต็มร้านอาหารคงจะวุ่นวายแน่ๆ พ่อครัวคงจะได้
 เป็ยกปุ่นออกนอกร้าน จากนั้นเขาก็คงไม่กล้ามาเหยียบที่นี้อีก

พ้อมदनน้อยนึกถึงตัวเองในสภาพที่มีนกเกาะอยู่เต็มตัว ถูก
 พ่อครัววิ่งไล่พร้อมกับเคาะกระทะเป็งๆ ชายชี้หน้าพ้อมदनคนอื่นแยะ
 เลยนะแบบนี้

“จะทานอะไรครับ”

“ครับ?”

ทันทีที่ได้ยินสามภพอ่ยถาม เป็ยกปุ่นก็กระเด็นตัวขึ้นโดย
 อัตโนมัติ

“ชอบหรือเปล่า”

สามภพขึ้นไปยังงานไก่ทอดที่วางอยู่มุมโต๊ะอีกฝั่ง เมื่อเห็นว่า
เปียกปุ่นยังคงอีกซักไม่ยอมพูดอะไรออกมาสักทีก็เลิกดีว

“ก็...ขอบคุณครับ”

“แล้วอันนี้ล่ะ”

“สปาเกตตีซอสครีมกุ้ง? ชอบเหมือนกันครับ”

“ไม่มีอะไรที่ชอบเป็นพิเศษ?”

“อือ...”

คนนำรถขยับตัวยกยิก ก่อนจะซ้อนตามองอีกฝ่าย เอ่ยคำ
ตอบออกมาด้วยท่าทางเอียงอาย

“ชอบกินซาลาเปาไส้ครีมครับ กับข้าวหน้าหมูตุ๋น”

ทั้งสองเมนูคือเมนูโปรดของเปียกปุ่น สมัยละอ่อนเจ้าตัวต้อง
ข้ามน้ำข้ามทะเลไปยังศาลเจ้าจีนเพื่อทำภารกิจกับคุณแม่ และข้าง ๆ
ศาลก็มีร้านอาหารเปิดอยู่

เจ้าของร้านก็คือน้ำเต้าไก่แม่ตชาวจีน ทำอร่อยจนแทบจะมี
ลำแสงพุ่งออกปาก จากนั้นทั้งสองเมนูจึงกลายเป็นของโปรด
เปียกปุ่นโดยปริยาย ว่างเมื่อไหร่ก็มักจะบินไปยังเมืองจีนเพื่อซื้อ
กลับมาตุนในช่องฟรีซเสมอ น้อยคนนักที่จะรู้รสนิยมาอาหารของเขา
วันนี้มีคนรู้เพิ่มขึ้นมาแล้วนอกจากคุณแม่ คุณพ่อ พี่นกฮูก และพี่ ๆ
ไม้กวาด

หลังจากได้ยินคำตอบ สามภพไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมา
ทำเพียงจ้องมองเปียกปุ่นด้วยแววตาเรียบนิ่ง

“ร้านนี้ร้านอาหารจะเป็นแนวฟิวชั่น”

“ใช่ครับ...”

“ทานไปก่อน เดี่ยวครึ่งหน้าค่อยไปร้านอาหารจีน”

“ไปกินซาลาเปาไส้ครีมกับข้าวหมูตุ๋นเหรอครับ”

“ครับ”

“ไปครับ ๆ”

เป็ยกปุ่นทำตาลูกกวาว หยิบเฟรนช์ฟรายด์เข้าปากอย่างสบายใจเมื่อรู้ว่ารอบหน้าจะได้กินของโปรด ไม่นั่นได้เอะใจกับคำพูดของอีกฝ่ายเลยแม้แต่นิด

“ชอบหรือเปล่า”

“เฟรนช์ฟรายด์เหรอ ชอบครับ”

เป็ยกปุ่นตัวน้อยพยักหน้าหงิก ๆ มองคุณภาพที่บัดนี้เลิกรับประทานอาหารแล้ว อีกฝ่ายยกเบียร์ขึ้นจิบ ดวงตาสีน้ำตาลเข้มยังคงไม่ละไปจากเป็ยกปุ่นเลยแม้แต่นิด

“เปล่าครับ”

“?”

“คุณภาพพเพ เต็มเบียร์กันครับ ๆ อย่าให้ขาดตอนสิ”

เป็ยกปุ่นหันมองตามเสียงก็เห็นพีโนแผนกคนหนึ่งเดินเข้ามา หยิบแก้วเบียร์ของสามภพไปเติมให้อย่างถื่อวิสาสะ ท่าทางคงจะเมามากแล้วแน่ ๆ

“ไม่ต้องเติมให้เยอะนะครับ”

“อะ ก็ด้ายยย”

โห อะไรกันเนี่ย

คนน่ารักสายหน้าซำ ๆ หัวใจดวงน้อยเปลอกระตุกวูบไปพักใหญ่

ว่าแต่ทำไมจู่ ๆ คุณภาพก็ดูหล่อขึ้นมาเสียอย่างนั้นละ หรือว่าเบียร์มันส่งผลต่อความเม่าผ่านระบบบลูทูทมาถึงเขาได้

“เอาละ เป็ยกปุ่น วันนี้ต้องเริ่มสู้อแล้วนะ!”

“จ้ำ ๆ ว่าแต่ก่อนที่จะเริ่มสู้อเนี่ย คุณแม่ว่าน่องปุ่นรีบทานใจักให้หมดก่อนดีกว่าไหมคะ เดี่ยวไปสายแล้วอาจจะหาแฟนยากขึ้นก็ได้เนอะคะ”

“โอ้คุณแม่ อย่าเพิ่งขัดปุ่นสิครับ”

“ไม่ได้ซัดชะหน้อย”

เป็ยกปุ่นรู้ว่าคำพูดของมารดานั้นค่อนข้างศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น เขาจึงยึดตัวขึ้นนั่งหลังตรงแหงหัว รีบกินโจ๊กจนเกลี้ยงชามในเวลาอันรวดเร็ว

“หมดแล้วครับ”

มีหน้อยยื่นชามโจ๊กสะอาดหมดจดอดุดคุณแม่ ข้างหลังมีไฟไม้กวาดที่กำลังลั่นครืด ๆ อนุমানได้ว่าอีกฝ่ายน่าจะกำลังชมเชยเป็ยกปุ่นในใจ

“เก่งมากค่ะ”

“ปุ่นไปทำงานก่อนนะครับคุณแม่”

คนน่ารักลุกขึ้นยืนพลางหยิบไม้กวาดขึ้นมาถือด้วยความเคยชิน

“น้องปุ่น ถ้ายังซีไม้กวาดไม่ได้ก็ไปที่ท่าอากาศยานแม่ต๋อนนะคะ หรือให้คุณแม่เรียกแกรีบพ่อมดดี”

“วันนี้ปุ่นไปที่ท่าอากาศยานก็ได้ครับ เพราะขึ้นรถเมลล์คงจะไปไม่ทันแหง ๆ”

เป็ยกปุ่นเอ่ยปากออกมาด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความเสียดาย เพราะอยากจะดูฝีมือลายมือของกระเป๋ารถเมลล์สักหน่อย ก็ที่ท่าอากาศยานนะเขาเห็นมาตั้งแต่เด็กแล้วนี่ น่าเบื่อจะตายซัก

“ถ้าอย่างนั้นระวังตัวด้วยนะคะ คุณแม่เสกวงแหวนให้แล้วน้ำ”

“เจอกันตอนเย็นครับคุณแม่ ฝากบอกรักคุณพ่อด้วยนะครับ”

“ได้จ้า”

คนน่ารักโบกมือบ้ายบายคุณแม่อย่างร่าเริง จากนั้นก็ยกมือไหว้พี่ ๆ ไม้กวาด ก่อนที่จะเปิดประตูออกจากบ้าน

ทันทีที่เท้าเหยียบลงพื้น ทักษะนิภาพก็พลันแปรเปลี่ยนไปในทันที จากถนนหนทางบนโลกมนุษย์ก็แปรเปลี่ยนเป็นพื้นหญ้าสีเขียวขจี ตามทางโรยด้วยกรวดสีขาว ดู ๆ ไปแล้วก็เหมือนเส้นทางในเรื่อง

ฮันเซล แอนด์ เกรเทล ตอนทิ้งเศษขนมปัง ไม่มีผิด

เปียกปุ่นฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดี ขณะก้าวเท้าไปตามเส้นทาง
ที่พ้อมดร้อนเก่าได้ปูทางไว้ให้

“น้องปุ่นนน ไปไหนนน”

ชายหนุ่มได้ยินเสียงเอะโศกที่ดังมาจากพ้อมदनักซึ่งขาประจำ
จึงเงยหน้าขึ้นมองบนฟ้าพร้อมกับยกมือไหว้ฟีนซึ่งสวมเสื้อกั๊กสีส้ม
แปร้น จากนั้นจึงชี้บอกว่าการกำลังจะไปขึ้นรถอีกฝั่ง พวกเขาทั้งคู่จึงไม่มี
เวลาเอ่ยปากทักทายกันมากนัก

ส่วนอีกฟากนั้นคือป้ายสถานีรถเมล์ติดปีก ไม่มีคนขับและ
กระเป๋ารถเมล์อย่างโลกมนุษย์หรือหอก เหตุเพราะค่าบริการต่าง ๆ ถูก
ชำระด้วยภาษีพ้อมดแม่มดเป็นที่เรียบร้อยแล้ว นั่นก็เป็นสวัสดิการ
อย่างหนึ่งที่ได้มาฟรี ๆ เช่นเดียวกัน

มีพนักงานแม่มดคนหนึ่งนอนกรนครอกอยู่ที่ช่องขายตั๋ว เป็น
อันรู้กันว่านาน ๆ ทีเจ้าห่อล่อนจะตื่นขึ้นมาให้บริการสักครั้ง ก็นะ อายุ
ยายแก่ขึ้นหลักพันแล้วนี่

ดังนั้นเปียกปุ่นจึงชินแล้วกับการที่ต้องบริการตนเอง คนนำ
รถสอดบัตรประชาชนพ้อมดเข้าไปในตู้อิเล็กทรอนิกส์สีขาว รออยู่
สักพักหน้าจอก็ปรากฏออกมา

โปรดเลือกเส้นทางออกรถของท่าน หากเลือกจากเส้นทางที่
บันทึกไว้แล้วกดหนึ่ง หากต้องการปึกหมุดสถานที่ใหม่ กรุณากด
สอง’

เปียกปุ่นจิ้มไปที่ปุ่มเส้นทางเดิม จากนั้นกรอกความประสงค์
ไปว่าเขาต้องการลงบริเวณแดดฟ้า

ตู้สีขาวสั้นครีตคราดได้สักพักก็คายตัวออกมา เวลาเดียวกัน
นั่นเองก็มีรถเมล์ติดปีกเข้ามาจอดเทียบที่สถานีพอดี

“ขอใ้วันนี้คุณยายนอนหลับอย่างมีความสุขนะครับ”

เปียกปุ่นยกมือไหว้แม้ว่าคุณยายแก่จะไม่ตื่น ก่อนจะรีบวิ่งขึ้น

รถเมล์เมื่อมันส่งสัญญาณว่าใกล้ออกแล้ว

“อ้าวน้องปุ่น”

“สวัสดิ์ครับลุงโท”

ดวงตากลมโตจ้องมองพ่อมดที่รู้จักด้วยแววตาเป็นประกาย ก่อนที่จะขออนุญาตนั่งเก้าอี้ที่อยู่ติดออกมาไม่ไกลนัก

“วันนี้ไม่ขึ้นรถเมล์โลกมนุษย์ไปทำงานหรือลูก”

“วันนี้ปุ่นออกช้าเลยกลัวไปไม่ทันครับ”

“ลุงไม่ค่อยเห็นเราที่ถนนเส้นซีไม้กวาดเท่าไรร์ ก็ยังคิดอยู่ว่า คงจะติดใจรถเมล์โลกมนุษย์เข้าแล้วละ”

ถ้อยคำหยอกของลุงโทนั้นทำให้เปียกปุ่นหัวเราะแหยะ ๆ พยักหน้าหงิก ๆ ด้วยความตื่นเต้น

“ที่โลกมนุษย์มีแต่ของน่าตื่นตาตื่นใจทั้งนั้นเลยครับ”

“นั่นสินะ พอได้ลงไปครั้งหนึ่งแล้ว โลกเวทมนตร์ของพวกเรา ก็ดูจี๊ดจ๊าดอย่างบอกไม่ถูก”

นั่นเป็นครั้งแรกที่สองพ่อมดต่างวัยรู้สึกเห็นพ้องต้องกัน

รถเมล์ติดปีกค่อย ๆ บินขึ้นฟ้า ผ่านก้อนเมฆและไฟจรวดร มีพ่อมดหนุ่มคอยตรวจตราความเรียบร้อยเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอุบัติเหตุ

“เมื่อสองวันก่อนมีพ่อมดซีไม้กวาดชนกันที่สี่แยกด้วย”

“อ้าว ทำไมชนกันได้ล่ะครับ”

“น่าจะเพราะไฟจรวดรไม่คืนะลูก โชคดีที่ไม่มีใครเป็นอะไรมาก พ่อมดอีกคนเหมือนแกจะขี่ตรงมาจากเชียงใหม่”

“ไม่ได้แต่งไม้กวาดไซ้ใหม่ครับ...”

เปียกปุ่นกำลังนึกถึงพวกพ่อมดอันธพาลที่ทำทรงผมไม่ฮอก แต่งไม้กวาดให้มีเสียงดัง เวลาขี่ก็มีเสียงแกรก ๆ ตามหลังตลอด สร้างความรำคาญให้แก่พ่อมดแม่มดคนอื่นเป็นอย่างมาก

“เป็นคนธรรมดาชนกันนี่ล่ะ”

นั่งคุยกันเพลิน ๆ อีกสักพักรถเมล์ติดปิกก็ส่งสัญญาณว่าได้ถึงจุดหมายที่เปียกปูนระบุไว้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว มีน้อยยกมือขึ้นเพื่อดูนาฬิกา ครั้นเมื่อเห็นว่าตัวเองน่าจะมาถึงไวกว่าพนักงานคนอื่นจึงแย้มรอยยิ้มอย่างมีความสุข

“ปุ่นไปทำงานก่อนนะครับ”

“โชคดี ๆ”

พอลงจากดาดฟ้าแล้วไปสแกนบัตรเข้างานด้านล้างก่อนละกัน คนน่ารักแพลนสิ่งที่จะทำก่อนเป็นอันดับแรกภายในหัว ก่อนจะหันซ้ายหันขวาดูว่ามีใครอยู่บริเวณนี้บ้างหรือเปล่า ที่ต้องระวังมากที่สุดก็คงจะเป็นป้าแม่บ้านนี่ละ เผลอเป็นไม่ได้ต้องขึ้นมาคุยโทรศัพท์บนนี่ตลอด

โอเค...ไม่มีคนอยู่ เปียกปูนกระโดดลงจากรถเมล์ แล้วยืนมองรถติดปิกค่อย ๆ บินหายลับไป กลายเป็นเจ้านกตัวกระเปี้ยกแทนด้วยเวทมนตร์ฟราวตา

เปียกปูนก็มลงสำรวจความเรียบร้อยของตัวเอง ครั้นเมื่อเห็นว่าเสื้อผ้าหน้าผมเบ๊ะก็ถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอก เปิดประตูดาดฟ้าแล้วย่องเข้าลิฟต์ลงไปสแกนบัตรเข้างานตามที่ตั้งใจไว้

เอ...ว่าแต่คุณพมาทำงานหรือยังนะ

เพราะเป็นพ่อมดฝึกกรัก เปียกปูนจึงยังไม่มีความรู้ในการจับคนเท่าไร สกิลร้อยแปดมารยาจึงเท่ากับศูนย์ หลังจากที่ดีบัตรเข้างานแล้วก็มาบ้วนเปียนอยู่แถวตู้กดเครื่องดื่ม

“คุณพน่าจะมาแล้ว เอากาแฟไปให้ดีกว่า”

เวลาผ่านไปสักพักเปียกปูนก็พยักหน้าหงิก ๆ สนับสนุนคำพูดของตน ก่อนจะกดเลือกเมนูที่ตู้เต่ากรรเซียงด้วยความดีใจ (ความอยากจับคุณพด้วยกาแฟนะมีสักสามสิบเปอร์เซ็นต์ ส่วนอีกเจ็ดสิบนั่นเป็นเพราะความอยากเล่นตู้เครื่องดื่มของเปียกปูนเองล้วน ๆ)

กริก...

ในที่สุดกาแฟหอมกรุ่นในแก้วกระดาษก็อยู่ในมือของเปียกปุน กลิ่นของกาแฟคั่วหอมจนเขาเริ่มอยากชิมขึ้นมาตจิต ๆ คิดเอาไว้นใจแล้วว่าหากเอาไปให้คุณภพแล้วละก็...เขาจะลงมากดให้ตัวเองบ้าง

แต่ก่อนที่จะขึ้นไปห้องทำงานของคุณภพ เปียกปุนจำเป็นที่จะต้องแวะเอาของไปเก็บที่โต๊ะของตัวเองก่อน คนน่ารักสับขาเดินเร็ว ๆ ไปยังแผนกของตนด้วยความเร่งรีบ แล้วค่อย ๆ ย่องเข้าไปดูว่ามีใครมาถึงบ้างหรือยัง

“เอ๊ะ เดี่ยวก่อนนะ”

คล้ายคล้ายคล้ายคลาว่าจะเห็นคนที่ไม่ควรเห็น ดังนั้นเพื่อความแน่ใจ เปียกปุนจึงชะโงกหน้าเข้าไปดูให้ชัด ๆ อีกรอบ

“คุณภพตัวจริงนี่นา”

เบื้องหน้าของเปียกปุนในขณะนี้คือสามภพ ในมือของอีกฝ่าย นั่นถือถุงขนมบางอย่างเอาไว้อยู่ เขาค่อย ๆ วางมันลงบนโต๊ะของเปียกปุนอย่างทะนุถนอม

“สวัสดิ์ครับคุณภพ”

อยู่ ๆ เปียกปุนก็ตะโกนออกมาเสียงดังลั่นเพราะไม่รู้ว่าควรทำตัวอย่างไรเมื่อเห็นอีกฝ่าย ทั้งยังยืนตัวตรงแหงนคาลัยกับพวกนักโทษเวลาโดนผู้คุมให้เข้าแถวเพื่อตรวจเสื้อผ้าอย่างโรยารายนั้น

ฮีบไว้เจ้าเปียกปุน ฮีบบบ

“คุณปุ่นธนัช?”

เป็นเรื่องน่าแปลกที่ในวันนี้ภาพลักษณ์ของคุณภพในสายตาของเปียกปุนแตกต่างไปจากเดิม ชูดสูทสีดำที่มักสวมใส่อยู่ตลอดก็เหลือเพียงแค่เสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาด พับแขนเสื้อขึ้นมาจนถึงข้อศอก ไม่ต่างอะไรจากเมื่อวานตอนเย็น

จะว่าอย่างไรดีนะ จากปกติที่หล่ออยู่แล้ว พอเปลี่ยนการแต่งกายนิดหน่อยก็ฮอตปรอทแตกขึ้นมาเชียว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคง

ความน่ากลัวไว้ไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด

“สวัสดิตอนเช้าครับ”

เพราะไม่อยากจะบรรยายกาศระหว่างพวกเขานั้นอัดอึดเปียกปูน
จึงทักคุณภพออกไป แต่เสียงที่หลุดออกมากลับเป็นโทนนักร้องเสียง
เพี้ยน หลังพูดจบก็แทบอยากเอาน้ำมุดดินหนี ยิ่งเห็นคุณภพจ้อง
มาทางตนนิ่ง ๆ ก็ยิ่งรู้สึกประหม่อมากขึ้นไปอีก

โอ้ เขาไม่ได้ตั้งใจพูดเสียงเหนือสักหน่อย

เปียกปูนมัวแต่ก้มหน้าก้มตาเลยไม่เห็นว่าเป็นอีกฝ่ายทำหน้าที่
อย่างไรหรือคิดอย่างไรอยู่กันแน่ คนน่ารักเอาแต่ลือกโป๊กสลายตา
อยู่ที่รองเท้าและพื้นพรมของบริษัท จนกระทั่งได้ยินเสียงของคุณ
ภพนั่นแหละถึงได้เงยหน้าขึ้นมอง

“ซาลาเปาไส้ครีม”

“ครับ?”

“วางอยู่บนโต๊ะครับ”

“ซาลาเปาไส้ครีม!”

เมื่อได้ยินชื่อเมนูโปรด ดวงตาของพ่อมดน้อยก็ลุกวาวด้วย
ความตื่นเต้น มองสามภพด้วยท่าทางราวกับแมวยักษ์เวลาเจอ
แฮมอน

“ร้านอยู่ตรงทางผ่านพอดีนะคะครับ”

“ขอบคุณนะคะ ผมไม่ค่อยได้กินซาลาเปาไส้ครีมตอนเช้า
เท่าไร ร้านอยู่แถวไหนหรือครับ”

คนน่ารักถามด้วยความลึกลับ คิดในใจเอาไว้แล้วว่าจะแฉ
ชื่อกินทุกเช้า แต่คุณภพกลับชะงักก็เหมือนไม่มีสัญญาณตอบรับ
สักพักถึงเอ่ยปากตอบคำถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ร้านเปิดตอนเช้าแค่วันนี้ครับ”

“อ้าว เป็นนั่นไป”

เปียกปูนพึมพำออกมาด้วยความเสียดาย แต่ถึงอย่างนั้นก็

เถอะ แค่ได้กินของโปรดตอนเช้าก็ทำให้มีแรงทำงานไปทั้งวันแล้วละ

“ขอบคุณอีกครั้งนะคะครับ ผมจะกินให้หมดเลย”

“ค่อยๆ ทานครับ ไม่ต้องรีบ”

สามภพยกมือขึ้นดูนาฬิกา ครั้นเมื่อเห็นว่าใกล้เวลาที่ชาว
ออฟฟิศจะเข้างานแล้วจึงได้ขอตัว

“ขึ้นไปทำงานก่อนนะคะครับ”

“เดี๋ยวก่อนนะคะ!”

“มีอะไรหรือคะครับ”

ในที่สุดก็ถึงเวลามอบกาแฟ...ซึ่งต้องใช้ความกล้าหาญมาก
พอสมควร

เปียกปูนก้าวขาที่สั่นระริกเข้าไปหาอีกฝ่าย ก่อนจะซ่อนตาขึ้น
มอง พร้อมกับเอ่ยด้วยเสียงเบาหวิว

“กาแฟครับกาแฟ”

มือที่จับแก้วกาแฟไว้สั่นน้อยๆ เพราะความประหม่า รู้สึก
เหมือนกับว่าเขากำลังถูกส่งเข้าโรงเชือดอย่างไรอย่างนั้น

สามภพมองกาแฟในมือของอีกฝ่าย สักพักก็พยักหน้า

“ได้กดตู้เต๋ากรรเชียงแล้วนี่ ดื่มหมาได้แล้วอย่าลืมดื่มน้ำเยอะๆ
ด้วยนะคะครับ”

“ครับ? เดี่ยวว...ไม่ใช่แบบนั้น...”

สามภพเดินจากไปแล้ว...ทิ้งเปียกปูนเอาไว้กับแก้วกาแฟที่ยื่น
ค้างเติ่งกลางอากาศ และซาลาเปาไส้ครีมร้อนๆ ที่ยังคงวางอยู่บน
โต๊ะทำงานเช่นเดิม

“อ้าวน้องปูน วันนี้มาทำงานเช้าจัง ว่าแต่ซื้ออะไรมากินด้วย
เนี่ย”

“เอ่อ...ซาลาเปาครับ ซาลาเปาไส้ครีม”

เปียกปูนตอบพร้อมแผนกด้วยท่าทางสับสน ตอนที่นั่งดื่ม
กาแฟพร้อมกับซาลาเปาก็ยังไม่หายสงสัยเลยด้วยซ้ำ

งนิดหน่อยไม่เข้าใจมาก ๆ อันที่จริงเป็ยกปุ่นต้องจับคุณภาพ
ด้วยกาแฟนี้ แล้วโห่งเข้านี้เขาถึงได้ซาลาเปาจากคุณภาพแทนละ
เฮ้ย